

Forhandlingerne genoptoges.

Hartvig Frisch: Hvis man har ventet, at dette Aars Finanslovdebat skulde være blevet præget stærkt af den Omstændighed, at der raser en stor Krig lige uden om os, saa maa man være blevet skuffet. Der er naturligvis sjælden i en Debat saa ofte forekommet Ordet „Samfundssind“, men da alle synes at have ment, at de selv havde Sindet, og at det kun var de andre, der manglede det, har denne Omstændighed ikke nævneværdigt ændret Finanslovdebatten. Denne klassiske danske Form for aarligt Opgør har jo den Charme, at man behandler en Lov, hvis Paragraffer fra 1 til 26 omfatter samtlige Administrationsgrene og alle offentlige Anliggender overhovedet. Derfor kan Taleren frit bevæge sig fra lakerede Negle til Religionsundervisningen og fra Hanstholm Havn til Storpolitik. Saaledes har det været herhjemme, saa langt tilbage den politiske Erindring gaar, og saaledes vil det sikkert ogsaa fortsætte, hvor mange Spørgetimer man end vil ansætte senere i Samlingen.

Hvis man ser bort fra de mange brogede Enkeltheder og prøver at danne sig et Billede af den politiske Situation paa Grundlag af Finanslovdebatten, er der den Ejendommelighed ved Debatten i Aar, at det politiske Kærnespørgsmaal laa et Sted uden for denne Debat. Det var Forslaget om Udligningen af Eksportnoteringerne, der samlede den virkelige politiske Interesse, og det var i denne Debat, Skillelinien blev trukket op, fra visse Sider endda saa stærkt op, at det slet ikke synes at være muligt at finde nogen Tilnærmelse mellem Standpunkterne. Det var Spørgsmaalet om den danske Krone, der delte Rigsdagen i paa den ene Side et afgjort Flertal, der vilde standse Kronefaldet ved de 8 Points, der var tabt i Slutningen af August, og et Mindretal, der vilde følge Sterling videre i dens Bevægelser. Det er dog ejendommeligt for Debatten, at begge Parter hævder lige kraftigt, at det er den anden Part, der vil forandre Møntværdien. Det minder aldeles om den Situation, vi alle sammen har oplevet paa en Banegaard, naar et Tog ved Siden af sætter sig i Bevægelse; der bliver altid en vis Uro i Kupeen, og der lyder de mest forskellige Røster om, hvem det er,

der bevæger sig. Saaledes taler her i denne Debat det ærede Medlem Hr. Brosen Sp. 175 om „den Hast, hvormed man“, det vil sige Regeringen, „har ændret Sterlingkursen“, og det ærede Medlem Hr. Juul siger Sp. 327 noget om en „Hævning af Kronekursen“. Det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit siger Sp. 440, at Regeringen „i Panikstemning“ ændrede vor Kronekurs, og det ærede Medlem Hr. J. E. Nørgaard er saa fuldt oprigtigt troende, at han Sp. 500 taler om at „føre Kronen tilbage til det Niveau, som den havde før Krigstilstanden“.

Over for denne Tro — at det altsaa er Sterling, der staar stille — har det for os været umuligt selv med de mest overbevisende Argumenter at gøre noget som helst Indtryk paa de troende. Det er yderst beklageligt, thi denne nye Trossætning om Kronens Bevægelse har gjort det umuligt at faa Partiet Venstre med til det forstandige Udligningsforslag, der nu er blevet Lov.

Venstre siger om denne Udligningslov, at det er et unaturligt Middel, og at det er en Almisse.

Om de to Argumenter vil jeg gerne sige noget. Jeg erkender, at jeg ikke kan faa i mit Hoved, hvorfor det Middel, Regeringen anvender, skal være mere unaturligt end det, Venstre foreslaar — man husker Venstres Forslag. Begge Midler beror paa Noteringer. Venstre vil notere Sterling i 22,40, men forbeholder sig af Hensyn til det indre Prisniveau til Fordel for Importen at indføre en Notering paa fremmed Valuta, der er lavere. Regeringen vil fastholde at notere Kronen i 5,18 over for Dollar, men har gennemført at notere Landbrugets Eksportvaluta til en Kurs, der altid er 6 pCt. højere end 20,70, hvortil kommer Fragtteltelsen paa Majs. Det er ikke til at se, at det ene Sæt af Dobbelt-noteringer i mindste Maade er unaturligere end det andet.

Og hvad saa den berømte „Almisse“ angaar, saa er det jo en gammel Kending i dansk Politik. Denne Almisse vil enhver dansk Regering møde, der ikke danser lige efter Landbrugsraadets Pibe. For os, Partiformændene, der var med i Forhandlingerne forud med Regeringen, har Almisen denne Gang det særlig humoristiske ved sig, at Forslaget jo egentlig er Hr.